Johann Wolfgang von Goethe

- şiirler -

Yayın Tarihi:

9.4.2004

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Geçer Gider

geçer gider yeryüzünde en güzel nimetler
bile zaman sınırlarını aşan
düşüncelerimizle yaptığımız etki düşünenlere
bir tek o vardır o kalır
sonsuzluğa

Johann Wolfgang von Goethe

Goethe'nin Marienbad Ağıdı'ndan

Artık ne bekleyebilirim, yeniden
Buluşsam da o gonca çiçekten
Cennet ve cehennem seni bekliyor
Duygular kararsızlık dalgalarında sarsılırken,
Bitsin bu kuşkular artık! İşte gök kapında
Kaldırıyor yerden seni kollarıyla

İşte cennete kabul edildin, keşke
Değer olsaydın sonsuz güzel hayata
Artık ne istek, ne umut, ne tutku kaldı
Burasıydı yöneldiğin içten çabalarla
Karşında görünce eşsiz güzelliği
Yanık gözyaşlarının kaynağı tükendi

Gün nasıl da hızla çarptı kanatlarını
Zamanı önüne katıp sürer gibi
Akşamki öpücük bir mühür dudaklarda
Yarınki güneşin de aynen göreceği
Sakin bir yürüyüşteydi zaman,
Kız kardeşler gibi, benzer ve benzemeyen

Son öpücüğün nasıl da tatlı kıyıcılığı
Kesiveriyor aşkın kusursuz örgüsünü
Şimdi acele, tedirgin koşan, sakınıp eşiğinden
Ardından alevler içinde bir melek geliyor gibi
Göz, karanlık yola yorgun bakıyor
Dönüp baktı: Kapı kilitli duruyor

Şimdi kendine bile kilitli olan bu gönül
Sanki hiç açılmamış, mutluluk saatlerini
Gökteki bütün yıldızlarla yarışarak
Onun yanında hiç yaşamamış gibi
Usanmış, utanmış, bungun, hüzünlü
Karanlıklar içinde soluksuz gönlü

Bu dünyadan geride ne kaldı? Sarp kayalar
Kutsal gölgelerle taçlandırılmadı mı?
Ürünler olgunlaşmadı mı? Yeşillikler canlı,
Irmak ve otlaklar boyunca uzanmıyor mu?
Ve yeryüzü ötesinin büyüklüğü
Biçimli ve biçimsiz kubbelenmiyor mu?

Nasıl da aydınlık ve kırılgan, hafif ve ince
Ciddi bulutlar korosundan altı kanatlı melek
Tıpkı o, yukarıdaki mavi gök
Buhar gibi karışıveren maviliğe
Böylece gördün danslar içinde sevinçli
O, sevgililer sevgilisini.

Yalnızca birkaç dakika izin sana
Onun yerine bir hayli tutup bırakmaya

Yüreğine geri dön, daha kolay bulabilirsin orda
Değişen biçimlere oynarken onu.
Pek çok resim giderek oluşturuyor birini
Böyle binlerce kez ve hep hep sevgili

Kapılarda bekliyordu, karşılar gibi
Adım adım mutlu etti beni
Bir daha koştu son öpücükten sonra
Bir son daha kondurmaya dudaklarıma
Nasılda canlı şimdi anısı
İçimde alevden harflerle yazılı.

O gönül ki, yüksek surlar yaptırmış
İçinde korumak için kendini ve sevdiğini
Onun yerine de sevinç duyuyor bu aşktan
Yalnızca ona açınca kapılarını tanıyor kendini
Böylece kendi sınırları içinde daha özgür
Ve yalnızca ona teşekkür için atıyor yüreği

Sevme gücü ve gereksinim
Karşılıklı sevgiyle yok edildi
Sevinçli tasarılar için umudun neşesi
Karar ve eylem için hemen bulundu
Aşk bir heyecansa seven için,
Ben en hoş örneğiyim bunun.

Beni böyle kılan onun varlığı! Nasıl bunaltıcı
Bir korku akıl ve beden üstünde, istenmeyen ağırlık:
Tüyler ürpertici hayaller dolu
Yürek boşluğunun ıssızlığında.
Şimdi eşikte umudun bilinen şafağı
Işıyor güneşin yumuşak aydınlığında.

Tanrı'nın verdiği huzuru bu evrende
Akıldan çok mutluluk veren - okuduğumuza göre -
Karşılaştırıyorum aşkın huzuruyla,
Sonsuzca sevdiğin yanındaysa bu dünyada
Gönül rahatlar, bozamaz hiçbir şey o derinde
Duran anlamı, o anlam ait olmaktır sevdiğine...

Johann Wolfgang von Goethe

Huzur

Daglara sinmis huzur,
En kucuk kipirdanis yok yapraklarda,
Kuslar ormanda suskun,
Sabret yakin birgun sende huzur bulursun.

Johann Wolfgang von Goethe

Mülkiyet Üzerine

Mülkiyet:

Biliyorum ki ben,
Ruhumdan akıp gelmek isteyen düşünceler
dışında,
Hiçbir şeye sahip değilim.
Biliyorum ki ben,
Tatlı bir sevgiyi, küçük bir sevinci tattığım
anlar dışında,
Hiçbir şeye sahip değilim.
GOETHE

Johann Wolfgang von Goethe

Neşe Ve Izdırapla

Neşe ile ızdırapla,
Düşünce ile dolu iken,
Tükenmez ezalar içinde,
Ümitler, tereddütler geçirirken
Kederler içinde yoğurulurken
Mesut olan,
Ancak seven ruhtur.

Johann Wolfgang von Goethe

Ormanda Yürüyordum

Ormanda yürüyordum
Öylesine ve kendimce
Ve hiçbir şey aramamak
İşte buydu niyetim.

Sonra gölgeler arasında
Bir çiçekçik gördüm,
Yıldız gibi parıldayan,
Bir göz gibi gülümseyen.

Yerinden koparmak isterken onu,
İncecikten bana:
Solup ölmemi istiyorsun.
Tutup kopararak beni? deyiverdi.

Onu kökleriyle birlikte,
Hiç incitmeden çıkarıp,
Güzel evin başındaki,
Büyük bahçeye taşıdım.

Büyük sakin bahçede,
Ektim onu yeniden.
Şimdi o küçük, güzel çiçek
Büyüyor durmadan, çiçek açıp, gülerek.
Goethe

Johann Wolfgang von Goethe

Prometheus

Karart göklerini Zeus,
Duman duman bulutlarla;
Diken baslarini yolan çocuk gibi de
Oyna meselerin, daglarin doruklariyla.
Ama benim dünyama dokunamazsin,
Ne senin yapmadigin kulübeme
Ne de atesini kiskandigin ocagima.

Su evrende siz tanrilardan
Daha zavallisi var mi bilmem:
Kurban vergileri
Dua üfürükleriyle beslenir
Hasmetli varliginiz zar zor.
Size umut baglayan budalalar,
Çocuklar, dilenciler olmasa
Yok olur giderdiniz çoktan.

Ben de bir çocukken
Ne yapacagimi bilmez olunca
Çevirirdim günese dogru
Görmedigini gören gözlerimi;
Yakarisimi dinleyecek
Bir kulak varmis gibi yukarda;
Varmis gibi derdimle dertlenecek
Benimkine benzer bir yürek yukarda.

Azgin devlere karsi
Kim yardim etti bana?
Kim kurtardi beni ölümden,
Kim kurtardi kölelikten?
Su benim yüregim degil mi,
Kutsal bir atesle yanan yüregim,
Her isi basarmis olan?
O degil mi cosup tasarak,
Yukarda uyuyani aldatarak
Basimi beladan kurtaran?

Benim seni kutlamam mi gerek? Niçin?
Hiç derdine derman oldun mu sen
Derdine derman bulamayanin?
Gözyasini sildin mi hiç
Basi darda olanlarin?
Kim adam etti beni?
Güçlüler güçlüsü Zaman
Ve önü sonu gelmeyen Kader, degil mi?
Onlar degil mi
Senin de benim de efendilerimiz?

Sen yoksa beni
yasamaktan bikar mi sandin?
Kaçar çöllere giderim mi sandin
Açmiyor diye

Tüm düs tohumcuklari?

Bak iste, yerli yerindeyim;
Insanlar yetistiriyorum bana benzer;
Bütün bir kusak benim gibi,
Acilara katlanacak, aglayacak,
Gülecek, sevinecek,
Ve aldiris etmeyecek sana
Benim gibi!

Johann Volfgang von Goethe

YABAN GÜLÜ

Bir çocuk, küçük, küçücük bir gül
Bir nazli gül gördü kirda;
Dogan gün kadar güzeldi,
Yaklasti kosup yanina
Bakti gülen gözleriyle.
Küçük, küçücük, pembecik gül
Bir küçük gül kirlarda.

Çocuk, dererim seni, dedi
Kirlardaki nazli güle;
Gül de ona cevap verdi;
Batiririm dikenimi
Kalir sizisi elinde,
Katlanamam bu aciya,
Küçük, küçücük, pembecik gül
Bir küçük gül kirlarda.

Ama çocuk derdi yine
Kirlardaki küçük gülü;
Gül batirdi dikenini
Ah'larina hiç bakmadan
O katlandi acisina.
Küçük, küçücük, pembecik gül
Bir küçük gül kirlarda.

Johann Wolfgang von Goethe

Sevgilinin Yakınlığı

Seni düşünüyorum, güneşin ışıkları denizden aksedince
Seni düşünüyorum, ayın pırıltıları kaynaklara vurunca.
Seni düşünüyorum, uzak bir yol üstünde tozlar havalanırken,
Karanlık bir gecede, dar bir tahta köprüde bir yolcu ürperirken.
Seni düşünüyorum, boğuk uğultularla orda yükselirken dalgalar.
Kulak kesilmek için koruluktayım, sık sık her şeyin sustuğu anlar.
Uzakta olsan bile ben senin yanındayım, sende yakınımdasın.
Güneş batıyor, biraz sonra, beni ışıtacak yıldızlar ne olurdu burda
Yanımda olsaydın

Johann Wolfgang von Goethe

Tekrar Buluşma

Acaba bu gerçek mi, yıldızların yıldızı
Seni tekrar kalbimin üstünde sıkıyorum!
Ah, şu ayrılık denen gece nasıl bir acı
Nasıl derin uçurum
Evet neşelerimin
Sevgili, hoş rakibi sen;
Düşününce geçmiş acıları
Ürperirim halden.
Düha ezeliyetin, Tanrının sinesinin
Uyurken bir yerinde en kuytu ve düzgün derin
Hazırladı ilk anı
Çok yüce bir yaratma isteğiyle Tanrı
'Ol!' emrini verdi,
Bütün alem kudretle ve büyük ihtişamla
Hemen gerçekleşerek bir varlık kazanınca
Her taraftan çok derin bir ah koptu yükseldi
Etraf nura boyandı
Birbirinden ayrılıp bir yana kaçıştılar,
Vahşeh ve korku dolu rüyaları içinde
Her şey can attı
İsteyerek sessiz ve ihtirassız
Uzaklara, o derin sonsuzlukta.
Her şey susmuş, sessiz ve ıssızdı etraf,
Tanrı yalnız kalmıştı ilk olarak,
Yarattığı şafağı o anda
Şafak merhamet etti çekilen ıstıraba,
Ve acı duyanlara,
Ahenkli renk oyunları gösterdi,
Daha önce birbirinden her ayrılan böylece
İmkan buldu tekrardan birbirini sevmeye.
Telaşla, acele ile birbirinin olanlar
arayıp birbirini yeni baştan buldular
Döndüler ölçüsüz hayata tekrar
His ve duygular
İster el ele tutup, ister yakalansınlar
Yeter ki birbirinden onlar ayrılmasınlar.
Bundan sonra Tanrının yaratması lüzumsuz
Onun dünyasını artık bizler de yaratırız.
Bu suretle o şafak al al kanadlariyle
Beni sana uçurdu geldik dudak dudağa,
Ve gece gökyüzünde parlak yıldızlarıyle
Binlerce mühür vurdu, kuvvet verdi bu bağa,
Artık şu yeryüzünde böylece her ikimiz
Sevinç ve acılarda biriz ve herkese örnek olabiliriz.
Ve ikinci bir 'Ol!' emri
Bir daha ayıramaz bizi.

Johann Wolfgang von Goethe